

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Άγνοια κινδύνου

Στο προχθεσινό ντιμπέιτ, οι δύο διεκδικητές της εξουσίας απαντούσαν με αοριστίες στις σχετικές ερωτήσεις για το προσφυγικό - μεταναστευτικό. Ίσως δεν έχουν αντιληφθεί το μέγεθος του προβλήματος

για τη χώρα. Το κύμα των προσφύγων - μεταναστών είναι πελώριο, πολλές ευρωπαϊκές και μη χώρες δείχνουν απροθυμία να συμβάλουν στην υποδοχή τους, σύνορα κλείνουν, φράχτες υψώνονται και η Ελ-

λάδα κινδυνεύει να μετατραπεί σε τεράστια αποθήκη δυστυχισμένων ψυχών που θα εγκλωβιστούν εδώ, με απροσδιόριστες συνέπειες. Η πολιτική τάξη οφείλει να ενώσει τις δυνάμεις της για την αντιμετώπιση

και αυτής της «απειλής», οργανώνοντας τις κρατικές υπηρεσίες στο εσωτερικό και ασκώντας πιέσεις προς κάθε κατεύθυνση στο εξωτερικό. Η άγνοια κινδύνου δεν συγχωρείται.

ΑΥΓΗ Του Βασίλη Μουλόπουλου

Το χρώμα της ψήφου

Όσο κυλούν οι ημέρες και η ώρα της κάλπης πλησιάζει, τόσο η Ν.Δ. εγκαταλείπει την επικοινωνιακή οβιδιακή μεταμόρφωσή της σε ένα κεντροδεξιό φιλελεύθερο κόμμα και δείχνει την πραγματική ψυχή της. Τα στελέχη της, από τον μάγκα τον πολλά βαρύ Βαγγέλα Μείμαράκη, τον Γεωργιάδη, τη Βούλτεψη, τον Κεφαλογιάννη ως τους νεοφιλελεύθερους Μπυσσάκη, Δένδια, Χατζηδάκη, εγκαταλείπουν το φτιασιδωμένο προσωπείο της εθνικής συμφιλίωσης, της συναίνεσης, της δημοκρατικής ευαισθησίας και αποκαλύπτουν το πραγματικό τους πρόσωπο: αυτό της αυθεντικής Δεξιάς: κουτσαβάκινη, θρησκοκόλλητη, ρατσιστική, κλεποκρατική, πλουτοκρατική, τραμπούκινη. Ο λόγος τους γίνεται άλογος και η συμπεριφορά τους φασίζουσα.

Η Δεξιά και η ελληνική ολιγαρχία που τη στηρίζει δεν αποδέχθηκαν ποτέ ότι έχασαν την εξουσία από την Αριστερά και είναι έτοιμες να κάνουν τα πάντα για να αποκαταστήσουν την παλαιά τάξη πραγμάτων.

Γι' αυτό η εκλογική αναμέτρηση της 20ής Σεπτεμβρίου είναι, ίσως, η κρισιμότερη στη μεταδικτατορική Ιστορία της Ελλάδας. Αν η Ν.Δ. κερδίσει, η διακυβέρνηση της χώρας θα γίνει πλήρως καθεστωτική, ενώ η ρεβανσισμός της εξουσίας θα ποδοπατά (μετά τη «δικαίωσή» της από τη λαϊκή ψήφο) τους πάντες και τα πάντα - θεσμούς, νόμους, δικαιώματα, ανθρώπους. Η «αριστερή μελαγχολία» που έχει κυριεύσει τον λαό της Αριστεράς και η μεθοδευμένη απαξίωση του ΣΥΡΙΖΑ από τα συστημικά μίντια δεν επιτρέπουν να συνειδητοποιήσουμε τις αλλαγές στην οικονομία, την πολιτική, την εργασία, την κοινωνία, στους θεσμούς που μας «υπόσχεται» η δεξιά παλιόρθωση.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ Τάσος Παππάς

Ρεκόρ και εκπλήξεις στην πολιτική

Ο συνάδελφος Γιάννης Πρετεντέρης είπε προχτές στο Μέγκα, σχολιάζοντας το ντιμπέιτ, ότι αν ο ΣΥΡΙΖΑ χάσει τις εκλογές θα είναι παγκόσμιο ρεκόρ γιατί πριν από επτά μήνες είχε κερδίσει με διαφορά πάνω από οκτώ μονάδες. Στην πολιτική συχνά έχουμε αποτελέσματα που διαψεύδουν όλα τα προγνωστικά και τις αναλύσεις, μερικές φορές γελοιοποιούν κι αυτό που καταχρηστικά αποκαλούμε κοινή λογική.

Παντού στον κόσμο συμβαίνει αυτό. Το πιο πρόσφατο παράδειγμα (βροντώδης έκπληξη) είναι η επικράτηση του Κόρμπιν. Ουδείς τον υπολόγιζε, οι σύντροφοί του διασκέδαζαν με την υποψηφιότητά του και σήμερα είναι ο αρχηγός των Εργατικών, του δεύτερου κόμματος στην Αγγλία. Η Βρετανία μάς δίνει ακόμη ένα, σίγουρα πιο τρανταχτό, παράδειγμα: την ήττα του Τσόρτσιλ στις πρώτες μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο εκλογές. Στην Ελλάδα έχει γίνει αρκετές φορές:

- Ο Ελευθέριος Βενιζέλος έχασε τις εκλογές του 1920 κι ως ανέμεναν οι περισσότεροι μια άνετη νίκη για τον ηγέτη

που διπλασίασε την Ελλάδα.

- Το ΠΑΣΟΚ του 13% το 1974 εκτοξεύτηκε μέσα σε επτά χρόνια στο 48% και κυριάρχησε για πολλά χρόνια στη σκηνή.

- Ο Κωνσταντίνος Μπυσσάκης, «ο αρχιερέας της αποστασίας του 1965» και μαύρο πρόβατο της πολιτικής ζωής, εξελέγη πρωθυπουργός το 1991 με το δεύτερο μεγαλύτερο ποσοστό στην εκλογική ιστορία -αναφερόμαστε στη Μεταπολίτευση και εξαιρούμε το 54% του Καραμανλή το 1974 που ήταν συγκυριακό.

- Περίμενε κανείς ότι ο αποσυνάγωγος Αντώνης Σαμαράς, που έριξε την κυβέρνηση του ευεργέτη του, δημιούργησε κόμμα, έμεινε στην αφάνεια για μεγάλο διάστημα, θα επέστρεφε ως πρόεδρος της Ν.Δ και θα γινόταν πρωθυπουργός;

- Ο Γιώργος Παπανδρέου κέρδισε το 2007 τον Ευάγγ. Βενιζέλο στη μάχη για την αρχηγία του ΠΑΣΟΚ κι ως ήταν όλες οι προβλέψεις εναντίον του.

- Μέσα σε λίγα χρόνια ο ΣΥΡΙΖΑ από περιθωριακό σχήμα που αγκομαχούσε να μπει στη Βουλή, διέρρηξε το πλαίσιο

Είναι επικίνδυνη ουτοπία να πιστέψουμε ότι θα είναι ένα φαινόμενο συγκυριακό. Το σενάριο της «δεξιάς παρένθεσης» είναι θανατηφόρο όχι μόνο για τον ΣΥΡΙΖΑ και την Αριστερά, άλλα πρωτίστως για τον κόσμο της εργασίας.

Εδώ και επτά μήνες οι αριστεροί, οι εργαζόμενοι, οι δημοκρατικοί πολίτες δίνουν καθημερινά στον ΣΥΡΙΖΑ ένα μήνυμα: είμαστε εδώ. Και αυτό ο ΣΥΡΙΖΑ οφείλει να το ακούσει. Οφείλει να δει ότι έξω από τα ταμπούρια της Αριστεράς, τις τάσεις, τις υποτάσεις, τους κομματικούς αρχηγούς, υπαρχηγούς και λοχίες ζει και κινείται ένα κομμάτι της κοινωνίας ίσως πληγωμένο και πτημένο, αλλά όχι παραδομένο. Ένα πλήθος ανθρώπων που επιμένουν να λένε «όχι», που είναι «ενάντια». Που έχουν στο κεφάλι τους μια άλλη Ελλάδα, έναν «άλλο κόσμο». Έχουν στο μυαλό τους μια κοινωνία λιγότερο άνιση, στην οποία τα δικαιώματα των ανθρώπων είναι ισχυρότερα από τα δικαιώματα της αγοράς, μια κοινωνία περισσότερο ελεύθερη και όχι νεοφιλελεύθερη.

Είναι ζήτημα ζωής ή θανάτου εκατομμυρίων ανθρώπων να μη σβήσει η ακνή φλόγα της ελπίδας ότι ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός. Αυτός είναι ο πόλεμος που δίνουμε. Όχι μόνο για την Ελλάδα, αλλά και για την Ευρώπη. Αυτή είναι η πρόκληση που έχουμε μπροστά μας. Δύσκολη, με μεγάλα ρίσκα. Αυτές είναι οι διαχωριστικές γραμμές των εκλογών. Αυτό είναι το δίλημμα της κάλπης: Αριστερά ή Δεξιά. Ζούμε καιρούς πρωτόγνωρους, που απαιτούν ακόμα μεγαλύτερη τόλμη και ευφυΐα. Όχι κατάθλιψη και αναχωρητισμό. Γιατί, όπως έγραφε ο Carlos Quijano, οι αμαρτίες ενάντια στην ελπίδα είναι οι πιο τρομερές, οι πιο καταστροφικές. Είναι οι μόνες που δεν έχουν ούτε συγγνώμη ούτε λύτρωση.

του συναινετικού δικομματισμού και από το ισχνό 4% έφτασε στο 37% και σχημάτισε κυβέρνηση.

- Στο δημοψήφισμα του Ιουλίου συνασπίστηκαν θεοί και δαίμονες (κόμματα, Μέσα Ενημέρωσης, ευρωπαϊκές κυβερνήσεις, ολιγαρχία) υπέρ του «ναί» και ο Τσίπρας, μόνος εναντίον όλων, πήρε 63%. Αυτό κι αν είναι παγκόσμιο ρεκόρ!

- Τέλος, νομίζω ότι ρεκόρ θα είναι όχι αν χάσει τις εκλογές ο ΣΥΡΙΖΑ, αλλά αν τις κερδίσει. Αναγκάστηκε να υπογράψει Μνημόνιο, υποχρεώθηκε να πάρει πίσω πολλές από τις δεσμεύσεις του, απογοήτευσε κομμάτι του ακροατηρίου του, δίνει τη μάχη έχοντας απέναντί του τα περισσότερα δίκτυα ενημέρωσης, διασπίστηκε και δοκιμάζεται σκληρά από την ανθρωποφαγία που ακολούθησε. Παρ' όλα αυτά διεκδικεί με αξιώσεις την πρωτιά. Δεν μιλάμε για το ενδεχόμενο της αυτοδυναμίας, γιατί αυτό θα ισοδυναμεί με θαύμα και θα χρειαστούμε τη βοήθεια της μεταφυσικής για να το εξηγήσουμε.

ΕΘΝΟΣ

Η πορεία την επόμενη μέρα

Λίγο ή πολύ γνωρίζουμε πλέον αν και ποιος είναι πρόθυμος να συνεργαστεί και με ποιον για να υπάρξει η απαραίτητη κυβερνητική σταθερότητα από την ερχόμενη Δευτέρα και μετά. Και δυστυχώς, γνωρίζουμε και ποιος δεν είναι διατεθειμένος να προχωρήσει σε τέτοιες συγκλίσεις ακόμη κι αν η λαϊκή ψήφος το επιβάλλει. Τουλάχιστον έτσι διατείνεται ο ίδιος ο κομματικός σχηματισμός.

Ωστόσο, αυτή είναι η μία μόνο πλευρά των πιθανών κυβερνητικών συνεργασιών όπως έχει αναδειχθεί από τις μέχρι τώρα προεκλογικές ζυμώσεις. Γιατί υπάρχει και μια άλλη. Που λέει ότι όλα τα φιλοευρωπαϊκά κόμματα, περιλαμβανομένου δηλαδή και του ΣΥΡΙΖΑ, διαβεβαιώνουν ότι οπωσδήποτε θα υπάρξει κυβέρνηση και δεν υπάρχει περίπτωση νέας προσφυγής στις κάλπες.

Αρα, εμμέσως πλην σαφώς προκύπτει ότι, ασχέτως αποτελέσματος, η προϋπόθεση της κυβερνητικής σταθερότητας θα υπάρξει. Που ασφαλώς και είναι σημαντική για να ενισχυθεί η αξιοπιστία της χώρας στα μάτια των εταίρων και δανειστών μας, αλλά και των υποψήφιων επενδυτών, πλην όμως θα πρέπει παράλληλα να υπάρξει και η βεβαιότητα ότι θα στηριχθεί από όλες τις φιλοευρωπαϊκές δυνάμεις η προσπάθεια των κυβερνώντων να ανταποκριθούν στις ειλημμένες μνημονιακές δεσμεύσεις μας.

Είναι κρίσιμη για το αύριο της χώρας η κυριακάτικη εκλογική αναμέτρηση. Αλλά ασύγκριτα κρισιμότερη είναι η πορεία που θα ξεκινήσει από την επόμενη κιόλας μέρα. Γιατί περιθώρια επιλογής νικητή υπάρχουν. Επιλογή άλλης διαδρομής δεν υπάρχει. Κι αυτό οφείλουμε όλοι να το έχουμε κατά νου. Και πρώτοι εξ όλων οι πτημένοι της Κυριακής. Που οφείλουν να έχουν μονίμως κατά νου ότι η χώρα δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να πτηθεί. Και στο χέρι τους, στο χέρι όλων είναι να διατηρήσουν την ελπίδα της τελικής νίκης ζωντανή.